

Lauren Weisberger

Love Game

Van de auteur van
De duivel draagt Prada

ISBN 978-90-225-7688-5

ISBN 978-94-023-0624-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Singles Game*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Lauren Weisberger

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Sydney, Emma, Sadie en Jack
Ik hou zielsveel van jullie*

Niet alleen maar aardbeien met slagroom

Wimbledon, juni 2015

Het gebeurde niet iedere dag dat een vrouw van middelbare leeftijd in een paars polyester mantelpak en met een keurig knotje je opdroeg je rok omhoog te doen. De vrouw sprak vastberaden. Brits, degelijk. Een en al zakelijkheid.

Na een snelle blik op haar trainster Marcy pakte Charlie de zoom van haar witte plooirokje beet, trok die omhoog en wachtte af.

‘Hoger, graag.’

‘Ik kan u verzekeren dat daar beneden alles in orde is, mevrouw,’ zei Charlie zo beleefd als ze kon.

De official kneep met een star gezicht haar ogen tot spleetjes, maar zei geen woord.

‘Helemaal omhoog, Charlie,’ zei Marcy streng, maar het kostte haar zichtbaar moeite om niet in lachen uit te barsten.

Charlie trok het rokje omhoog en toonde de tailleband van de witte lycra short die ze eronder droeg. ‘Geen onderbroek, maar deze is dubbel gevoerd. Hoe hard ik ook zweet, niemand zal iets te zien krijgen.’

‘Goed, dank u.’ De official maakte een aantekening op haar notitieblok. ‘Nu het topje, graag.’

Er schoten Charlie zeker tien grappen te binnen – het is alsof ik bij de gynaecoloog ben, maar dan in sportkleding; niet iedereen krijgt bij de eerste date mijn ondergoed te zien, et cetera – maar ze hield zich in. De medewerkers van Wimbledon waren tot nu toe

hartelijk en beleefd geweest tegen haar en haar gevolg, maar je kon ze er niet van beschuldigen gevoel voor humor te hebben.

Ze rukte haar topje zo ver omhoog dat het vrijwel haar hele gezicht bedekte. ‘Mijn sportbeha is gemaakt van hetzelfde materiaal. Volkomen ondoorzichtig, wat er ook gebeurt.’

‘Ja, dat zie ik,’ mompelde de vrouw. ‘Het gaat mij alleen om de gekleurde rand onderaan.’

‘Het elastiek? Dat is lichtgrijs. Volgens mij geldt dat niet als een kleur,’ zei Marcy. Haar stem klonk neutraal, maar Charlie hoorde een vleugje ergernis doorschemeren.

‘Ik zal hem toch even moeten opmeten.’ De official haalde een geel meetlint uit een heuptasje dat ze over haar uniform droeg en sloeg het voorzichtig om Charlies ribbenkast.

‘Zijn we dan nu klaar?’ vroeg Marcy aan de vrouw. Haar irritatie was duidelijk merkbaar.

‘Bijna. Juffrouw, uw polsbanden en sokken zijn goedgekeurd. Er is maar één probleem.’ De official perste haar lippen op elkaar. ‘De schoenen.’

‘Welke schoenen?’ vroeg Charlie. Nike had er alles aan gedaan om haar vaste tennisschoenen zo aan te passen dat ze voldeden aan de strenge eisen die Wimbledon aan tennisschoenen stelde. Ze had haar gebruikelijke vrolijk gekleurde outfits verruild voor effen wit; geen crème, geen ivoor, geen gebroken wit, maar spierwit. Geen aanslag of vuil rond de neuzen. Haar veters waren eveneens wit, wit, wit.

‘Uw schoenen. De zool is vrijwel volledig roze. Daarmee bent u in overtreding.’

‘In overtreding?’ vroeg Marcy ongelovig. ‘De zijkanten, de bovenkant en de veters zijn egaal wit, keurig volgens voorschrift. Het Nike-logo is nog kleiner dan het zou moeten zijn. U kunt toch niet moeilijk gaan doen over de zolen?’

‘Ik ben bang dat kleurvlakken van die omvang niet toegestaan zijn, zelfs niet als het de zolen betreft. De regel is een rand van maximaal één centimeter.’

Charlie keek paniekerig naar Marcy, die een hand opstak. ‘Wat stelt u voor dat we hieraan gaan doen, mevrouw? Deze jongedame

wordt over minder dan tien minuten op Centre Court verwacht. Gaat u me nu vertellen dat ze haar tennisschoenen niet aan mag?’

‘Natuurlijk moet ze tennisschoenen dragen, maar volgens de regels zijn deze hier niet toegestaan.’

‘Bedankt voor dat verhelderende antwoord,’ snauwde Marcy. ‘We regelen het verder zelf wel.’ Ze pakte Charlie bij haar pols en trok haar naar een van de privéruimtes achter in de kleedkamer.

Marcy’s bezorgde blik gaf Charlie hetzelfde gevoel dat je kreeg wanneer je bij turbulentie in een vliegtuig zat en je geruststelling zocht bij het cabinepersoneel: als je op zo’n moment zag dat de stewardessen paniekerig reageerden, werd je bijna beroerd. Marcy was al Charlies coach sinds Charlies vijftiende, toen ze haar spel zo ver had ontwikkeld dat haar vader niet langer voldeed als coach. Marcy was uiteraard gekozen vanwege haar scherpe blik als coach, maar ook omdat ze een vrouw was en Charlie enkele jaren eerder haar moeder had verloren aan borstkanker.

‘Wacht hier op me. Ga maar vast stretchen, eet je banaan op en ga niet zitten piekeren. Richt je op de overwinning op Atherton straks, punt voor punt. Ik ben zo terug.’

Charlie was te nerveus om te gaan zitten. Ze ijsbeerde door het vertrek en probeerde haar kuiten te stretchen. Het leek wel of ze nu al helemaal strak stonden. Nee, dat was onmogelijk.

Karina Geiger, de Duitse nummer vier met een lichaam als een koelkast, dat haar de onfortuinlijke maar niet onaardig bedoelde bijnaam de Duitse Reuzin had bezorgd, stak haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Jij speelt toch op Centre?’

Charlie knikte.

‘Het is daar een gekkenhuis,’ baste de Duitse met haar zware accent. ‘Prins William en prins Harry zitten in de koninklijke loge. Met Camilla, en dat is ongebruikelijk, want volgens mij mogen ze elkaar niet en prins Charles en prinses Kate zijn er niet bij.’

‘Echt waar?’ vroeg Charlie, ook al wist ze het allang. Alsof het nog niet spannend genoeg was dat ze voor het eerst in haar tennisloopbaan Centre Court speelde op Wimbledon, had ze ook nog eens de enige Britse enkelspeelster als tegenstander. Alice Atherton stond op nummer drieënvijftig van de ranglijst, maar ze was jong en werd

beschouwd als de nieuwe Britse belofte, dus het hele land zou haar aanmoedigen en hopen dat ze Charlie inmaakte.

‘Ja. David Beckham is er ook, maar die is altijd overal. Het is niks bijzonders om hem te zien. En een van de Beatles, welke leeft er nog? Dat kan ik nooit onthouden. O ja, en ik heb Natalya horen zeggen dat ze...’

‘Karina? Sorry, maar ik ben aan het stretchen. Veel succes vandaag, hè?’ Charlie vond het heel vervelend om onbeleefd te zijn, zeker tegen een van de aardigste deelneemsters die ze kende, maar ze kon het gebabbel geen minuut langer aanhoren.

‘Ja, tuurlijk. Jij ook veel succes.’

Op weg naar buiten liep Karina langs Marcy, die weer binnengekomen was met een plunjezak vol effen witte tennisschoenen.

‘Snel,’ zei ze terwijl ze het eerste paar schoenen uit de zak haalde. ‘Dit is maat 42 met een smalle leest, wonder boven wonder. Pas ze eens.’

Charlie liet zich op de vloer zakken, waarbij haar zwarte vlecht zo hard tegen haar wang sloeg dat het pijn deed. Ze trok de linker-schoen aan. ‘Deze zijn van Adidas, Marce.’

‘Het kan me nu even niet schelen wat Nike ervan vindt als je Adidas draagt. De volgende keer moeten ze gewoon de juiste schoenen leveren, dan hoeft niemand zich druk te maken. Nu trek je gewoon aan wat het lekkerst zit.’

Charlie stond op en deed aarzelend een stapje.

‘Trek die andere ook even aan,’ zei Marcy.

‘Nee, ze zijn te groot. Mijn hiel slipt eruit.’

‘Volgende!’ blafte Marcy, en ze wierp Charlie weer een Adidas-schoen toe.

Charlie trok hem aan – rechts, deze keer – en schudde haar hoofd. ‘Mijn tenen zitten klem, de kleine teen doet nu al zeer. Ik zou er tape om kunnen doen...’

‘Echt niet. Hier.’ Marcy maakte de veters van een paar K-Swiss-sneakers los en zette ze bij Charlies voeten neer. ‘Dit lijkt me beter.’

De linkerschoen schoof moeiteloos om haar voet, en Charlie trok hoopvol de rechter- aan. Het waren lompe, lelijke schoenen, maar ze pasten wel.

‘De maat is goed,’ zei Charlie, ook al voelde het alsof ze betonblokken aan haar voeten had. Ze maakte een paar sprongetjes, draafde enkele passen en deed een scherpe uitval naar links. ‘Maar ze zijn loodzwaar. Alsof ik stenen aan mijn voeten heb.’

Op het moment dat Marcy haar hand in de zak stak om het laatste paar schoenen eruit te halen, klonk er een mededeling door de speakers. ‘Attentie, spelers. Willen Alice Atherton en Charlotte Silver zich alstublieft melden bij de spelersdesk en zich naar de baan begeven. Uw wedstrijd begint over drie minuten.’

Marcy knielde neer en drukte de neus van de schoen in. ‘Hier heb je in ieder geval nog ruimte. Maar ook weer niet te veel, toch? Denk je dat het hiermee lukt?’

Charlie hopte nog een keer op en neer. De schoenen waren ontegenzeggelijk zwaar, maar het was wel het beste paar van de drie.

Eigenlijk zou ze ook de laatste schoen uit de zak moeten proberen, maar toen ze opkeek zag ze Alice in haar witte outfit langslopen op weg naar de spelersdesk. Het was tijd om te gaan.

‘Het lukt wel,’ zei Charlie met een overtuiging die ze niet voelde. Het móét lukken, dacht ze er als vanzelf achteraan.

‘Brave meid.’ De opluchting was onmiddellijk van Marcy’s gezicht te lezen. ‘Kom, we gaan.’

Marcy slingerde Charlies enorme tennistas over haar schouder en liep de deur uit. ‘Denk erom: zo veel mogelijk spineffect. Hoge ballen redt ze niet. Maak gebruik van je lengte en dwing haar om hoge ballen te slaan, vooral backhand. Langzaam en gestaag, volhardend – dan kun je winnen. Geen overdreven harde ballen of opzichtig gedoe. Bewaar dat maar voor latere rondes, oké?’

Charlie knikte. Ze waren nog niet eens bij de spelersdesk en haar kuiten voelden nu al gespannen. Schuurde de hiel van de schoenen een beetje? Ja, zeker weten. Dat werden blaren.

‘Ik denk dat ik toch die laatste schoenen nog...’

‘Charlotte?’ Een andere Wimbledon-official, gekleed in een soortgelijk polyester mantelpak, pakte Charlie bij de elleboog en begeleidde haar de laatste tien passen naar de spelersdesk. ‘Graag hier tekenen en... dank je wel. Meneer Poole, beide dames mogen naar Centre Court gebracht worden.’

Charlie en haar tegenstandster keken elkaar even aan en knikten allebei. Een minuscuul knikje. De enige keer dat ze tegen elkaar hadden gespeeld was twee jaar terug in de eerste ronde van Indian Wells, en toen had Charlie haar verslagen met 6-2, 6-2.

Het voltallige groepje – Charlie, Marcy, Alice en de trainster van Alice – liep achter meneer Poole aan door de tunnel die naar de beroemdste tennisbaan ter wereld voerde. Aan weerskanten hingen reusachtige, glanzende zwart-witfoto's van tennislegendes die overwinningen hadden geboekt op Centre Court: Serena Williams, Pete Sampras, Roger Federer, Maria Sharapova, Andy Murray. Op de foto hielden ze de traditionele Wimbledon-schaal in handen of kusten die, gooiden hun racket in de lucht of staken een vuist omhoog. Juichend. Allemaal winnaars. Alice gluurde ook even opzij toen ze naar de deur liepen die naar Centre voerde, waar ze op de baan zouden uitkomen.

Marcy bracht haar terug naar de werkelijkheid door hard in haar bovenarm te knijpen. Charlie nam de tennistas van haar aan en slingerde die over haar schouder alsof hij niks woog, ook al zaten er zes rackets in, een rol tape, twee flessen Evian, een fles Gatorade en twee extra setjes van dezelfde outfit die ze nu aanhad, reservesokken, polsbanden, schouder- en knietape, pleisters, een iPod, een grote koptelefoon, twee zonnekleppen, oogdruppels, een bandana, een pakje vitaminetabletten en in het zijvakje-met-rits de geplastificeerde foto van haar moeder die Charlie op iedere training en elk toernooi bij zich had.

Marcy en de trainster van Alice vertrokken naar hun plaatsen in de spelersbox. Hoewel de twee vrouwen op hetzelfde moment de baan betraden, juichte het publiek extra hard voor Alice, de plaatselijke favoriet. Maar het maakte weinig uit voor wie ze juichten, Charlies hart ging net zo hevig tekeer als voor iedere wedstrijd, groot of klein. Alleen kreeg ze deze keer ook een soort tinteling in haar borst, een vlaag van zenuwen en spanning die zo sterk was dat ze bang was dat ze zou moeten overgeven. *Centre Court op Wimbledon*. Ze stond zichzelf een snelle blik op de tribune toe, een momentje om het allemaal in zich op te nemen. Overal om haar heen stonden groepen goedgeklede mensen beleefd te klappen. Pimm's. Aardbei-

en met slagroom. Chique hoedjes. Ze had al eerder op Wimbledon gespeeld, vijf keer maar liefst, maar dit was Centre Court.

De woorden bleven door haar hoofd galmen terwijl ze zichzelf tot concentratie probeerde te dwingen. Normaal gesproken lukte dat dankzij haar vaste routine op het moment dat ze bij het bankje naast de baan aankwam: tennistas op een vaste manier wegleggen, waterflessen in het gelid zetten, polsband om, zonneklep recht. Ze deed het vandaag allemaal in exact dezelfde volgorde als altijd, maar deze keer kon ze haar hoofd er niet bij houden. Vandaag bleven de dingen hangen die naar de achtergrond hoorden te verdwijnen: de verslaggeefster die op de baan de naam van haar tegenstandster herhaalde voor de camera, de omroeper die de scheidsrechter aankondigde, en vooral haar sokken die steeds afzakten, iets wat nooit gebeurde wanneer ze haar eigen schoenen droeg. Ze had genoeg ervaring om te weten dat het geen goed teken was – als je voor de wedstrijd je gedachten niet onder controle had, liep het meestal niet goed af – maar ze slaagde er gewoonweg niet in zich af te sluiten voor alle prikkels.

De warming-up verliep in een roes. Gedachteloos ramde Charlie de bal naar Alice' forehand en backhand, om haar vervolgens volleys en lobs toe te spelen. Ze wisselden van kant om een paar services uit te proberen. Alice zag er ontspannen uit, op haar gemak; haar slanke benen voerden haar vloeiend de baan over en haar smalle, jongensachtige lijf draaide moeiteloos alle kanten op om de bal te raken. Charlie voelde de spanning door alleen al naar haar te kijken. Hoewel de nieuwe schoenen strikt genomen pasten, deden haar wreeven zeer en begon haar rechterhiel al te schrijnen. Ze riep zichzelf telkens tot de orde: ze moest haar aandacht erbij houden, terugkeren naar het heden, naar de kick die ze normaal gesproken vanzelf ervoer wanneer ze de bal op de juiste manier wist te raken en hij precies op de gewenste plekken draaide en neerkwam. En ineens was de wedstrijd al bezig. Ze had de toss verloren en aan de andere kant van het net liet haar tegenstandster de bal stuiteren. Ze hadden toch getost? Ja, Charlie dacht van wel. Waarom kon ze zich er dan niets van herinneren? *Whoesj*. De bal zoefde als een kogel langs haar linkerschouder. Ze had hem niet eens weten te raken. Het eerste punt van

de match was voor Alice. De menigte juichte zo enthousiast als de Britse etiquette dat toeliet.

Het kostte Alice viereenhalve minuut om de eerste game te winnen. Charlie had slechts één punt gescoord, en alleen omdat Alice een dubbele fout sloeg. Concentreer je! brulde ze in gedachten tegen zichzelf. Dadelijk is de hele wedstrijd voorbij voordat je het weet, als je jezelf niet bij de kladden pakt. Wil je als een nachtkaaars uitdoven op Centre Court op Wimbledon zonder zelfs maar je best te doen? Wat is dat voor losersgedag? Loser! Loser! Loser!

Het mentale geschreeuw en gescheld werkte. Charlie hield haar service en brak die van Alice. Ze stond met 2-1 voor en voelde dat ze er eindelijk in begon te komen. De rare adrenalinestoot die haar voor de wedstrijd dwarsgezeten had was overgegaan in een heerlijke flow waarin Charlie niet langer de ergernis om haar afzakkende sokken voelde; ze zag de bekende gezichten in de koninklijke loge niet en hoorde de golven van applaus en ingetogen gejuich van het oneindig welgemanierde Britse publiek niet meer. Er bestond nu niets anders dan haar racket en de bal, en het enige wat telde was de manier waarop die twee elkaar raakten, punt voor punt, game voor game, scherp, krachtig en trefzeker.

Charlie won de eerste set met 6-3. Ze kwam in de verleiding om zichzelf te feliciteren, maar ze besepte maar al te goed dat de wedstrijd verre van voorbij was. In de drie minuten tijdens de wissel dronk ze rustig een paar kleine, afgemeten slokjes water. Ook dat kostte discipline – haar hele lichaam schreeuwde om gulzige koude slokken – maar ze hield zich in. Toen ze haar vochtgehalte op peil had gebracht en drie happen banaan had gegeten, rommelde ze in haar tennistas op zoek naar haar reservesokken. Het waren dezelfde als het paar dat ze nu aanhad, en ook al was er geen reden om aan te nemen dat ze lekkerder zouden zitten, Charlie besloot het toch te proberen. Toen ze haar oude sokken uittrok, bleken haar voeten een complete horrorshow te zijn: rauw, gezwollen en vuurrood. Beide kleine teentjes zaten onder het bloed en de vellen hingen in losse, kapotte blaren aan haar hielen. Haar enkels zaten aan de buitenkant onder de donkerblauwe plekken, veroorzaakt door de stugge bovenkant

en de leren tongen van de schoenen. Haar voeten voelden aan alsof er een bus overheen gereden was.

De nieuwe sokken waren net schuurpapier, en het kostte haar ieder beetje wilskracht om haar gehavende voeten weer in de schoenen te wurmen. De pijn schoot door haar tenen, hielen, enkels en wreven, en ze voelde steken in het bot onder de bal van haar voet, een plek waar ze tot dat moment nog helemaal geen last van had gehad. Charlie moest zich dwingen om de veters te strikken, en zodra ze daarmee klaar was gaf de scheidsrechter aan dat het tijd was. In plaats van met hoog opgetrokken knieën naar de baseline te draven om soepel en alert te blijven, merkte ze dat ze een beetje mank liep. Ik had een Advil moeten nemen toen ik de kans had, dacht ze terwijl ze twee ballen aannam van de tiener die vandaag ballenjongen was. Ik had verdomme gewoon de juiste schoenen moeten hebben.

En *bam!* Meer was er niet voor nodig om de woede toe te laten, en wat erger was: de afleiding. Waarom had verdorie niemand zien aankomen dat haar schoenen afgekeurd zouden worden? Waar waren haar Nike-sponsors toen ze ze nodig had? Je kon toch niet bepaald zeggen dat ze nooit eerder spelers hadden uitgerust voor Wimbledon. Charlie gooide de eerste en vervolgens de tweede bal in de lucht om te serveren. Dubbele fout. Wie was er eigenlijk verantwoordelijk voor die schoenen? Ze stapte over naar het andere serveervak, sloeg een zwakker dan zwakke bal en bleef onnozel staan toen Alice een winnende forehand langs haar heen knalde. Tennisers zijn bijgelovig, dacht Charlie. We dragen tijdens iedere wedstrijd hetzelfde ondergoed, we eten elke dag hetzelfde. We dragen geluksmuntjes en talismans bij ons, doen schietgebedjes, we zeggen mantra's op en hebben er alles voor over om een hogere macht ervan te overtuigen dat we echt, echt, echt alsjeblijft, voor deze ene keer, dit punt/deze game/set/match of dit toernooi moeten winnen; we zouden eeuwig dankbaar zijn.

Charlies eerste service was krachtig en goed geplaatst, maar ook deze keer was ze niet voorbereid op Alice' return. Ze bereikte de bal op tijd, maar slaagde er niet in om haar evenwicht op tijd te hervinden en hem fatsoenlijk terug te slaan. 0-40. Werd er nou echt van haar verwacht dat ze op andermans schoenen speelde tijdens haar

eerste wedstrijd op Centre Court, de meest intimiderende, publieke baan waar ze ooit had gestaan? Schoenen, nota bene! Ze had er destijds, toen het tijd werd voor verandering, samen met haar team uren over gedaan om nieuwe sneakers uit te zoeken en ze te passen, en nu kreeg ze zomaar een willekeurig paar toegeworpen. *Geeft niks, joh, het is Wimbledon maar.* Plók! De woede gierde door haar lijf en verplaatste zich rechtstreeks naar de bal, die ze wel driekwart meter voorbij de baseline sloeg, en daarmee verloor ze zomaar de eerste game van de tweede set.

Charlie keek even naar de tribune en zag Marcy, haar vader en haar broer Jake zitten. Zodra meneer Silver haar zag kijken, glimlachte hij automatisch, maar Charlie kon zelfs vanaf de baseline zijn zorgelijke blik zien. De volgende paar games vlogen voorbij, en Charlie wist er maar één te pakken. Ineens stond Alice met 5-2 voor, en Charlies concentratie keerde terug: *O, god, het is menens.* Ze stond op het punt haar tweede set op Centre Court te verliezen van een speler die dertig plaatsen lager op de ranglijst stond dan zij. Nu een derde set moeten spelen zou een ware hel zijn. Het was eenvoudigweg geen optie. Het oneindig beleefde Britse publiek was ronduit luidruchtig voor zijn doen, met een zacht applaus en zo nu en dan gejuich. Vergeet de blaren, vergeet de loodzware schoenen, vergeet de gierende woede op iedereen in je team die dit had moeten voorkomen. Het doet er nu allemaal niet toe. Hard slaan, uitgekiend en consistent, dacht ze, en ze kneep een paar keer in haar racket, iets wat ze vaak deed om de spanning kwijt te raken. Knijpen, loslaten. Knijpen, loslaten. Vergeet alle bullshit en zorg dat je het volgende punt scoort.

Charlie won de volgende game en die erna. De rust was teruggekeerd, ze dwong zichzelf om aan niets anders te denken dan het raken van de bal en het winnen van het punt. Toen ze de tweede set eindigde met 5-5, wist ze dat ze kon winnen. Ze ademde diep in en uit, gelijkmatig, en riep enorme reserves aan mentale kracht op om niet te hoeven denken aan de pijn die nu van haar voeten omhoogtrok door haar benen. Kramp. Dat kon ze hebben, ze had het ontelbare keren gehad. *Concentreer je. Slaan. Herstellen. Slaan. Herstellen.* Voordat ze het wist was het 6-5 in de tweede set en hoefde Charlie

nog maar één game veilig te stellen om te winnen. De overwinning was zo dichtbij dat ze hem al kon voelen.

Alice' eerste service had veel spin maar weinig snelheid. Charlie vloog de baan over. *Raak!* De volgende service was harder en strakker, en Charlie smashte de bal vol op de lijn. Ze sloegen een paar keer over en weer tot het volgende punt, totdat Alice een bal laag over het net sloeg. Charlie zag hem aankomen en zette haar lijf in beweging: zo snel als haar benen haar konden dragen rende ze naar het net, haar racket uitgestoken en haar hele bovenlichaam naar voren gebogen. Ze kon het halen, ze wist dat ze het kon halen. Ze was er bijna, de bovenkant van haar racket letterlijk een paar centimeter van de bal verwijderd, op zo'n korte afstand dat een tikje genoeg zou zijn om hem over het net te krijgen, en toen gleed haar rechervoet – die voelde alsof er een zak meel van een paar kilo aan hing – als een ski onder haar vandaan. Als ze haar eigen lichte, perfect passende, speciaal aangemeten tennisschoenen had gedragen, had ze de val misschien kunnen voorkomen, maar de lompe, zware schoenen schoten over het gras alsof ze op ijs stond en sleurden Charlie mee. Onelegant vloog ze door de lucht, en ze gooide haar racket weg zodat ze beide handen kon gebruiken om haar val te breken, en toen... *plok.* Ze hoorde het nog voordat ze het voelde. Had niet iederéén het gehoord? Het afschuwelijke, knappende geluid klonk zo verdomd hard dat het hele stadion het gehoord moest hebben – maar mocht nog iemand het hebben gemist, dan trok Charlies luide kreet alsnog de aandacht.

Ze smakte tegen de grond als een kind dat uit een stapelbed valt. Iedere millimeter van haar lichaam deed zo'n pijn dat ze vrijwel onmogelijk kon vaststellen waar dat afschuwelijke knappende geluid vandaan gekomen was. Aan de andere kant van het net stond Alice naar haar te kijken met een medelevende uitdrukking die op haar gezicht gepleisterd leek. Charlie zette haar handpalmen plat in het onberispelijk gemaaid gras en probeerde zich overeind te hijsen, maar haar pols klapte dubbel als een velletje papier. De stoelscheidsrechter dekte de microfoon af met haar hand en boog zich naar Charlie toe om te vragen of ze een medische time-out wilde.

'Nee, het gaat wel.' Haar stem was nauwelijks meer dan een fluis-

tering. ‘Ik heb alleen een momentje nodig om bij te komen.’ Ze wist dat ze zichzelf weer de baan op zou moeten hijsen. Ze kon wel een time-out nemen, maar dat stond bijna gelijk aan vals spelen: tenzij het een hevig bloedende wond betrof, vond men over het algemeen dat de speler zich maar moest vermannen. Tand en tand, dacht Charlie, en ze probeerde nog een keer overeind te komen. Deze keer vlamde de pijn van haar linkerhandpalm via haar pols naar haar schouder. Nog twee punten en ze zouden gelijkstaan. Op je tanden bijten. Sta op en win je match!

Het publiek begon voor haar te klappen, eerst aarzelend en toen enthousiaster. Ze was niet de favoriet, maar de Britten hielden van sportief gedrag. Charlie stak als bedankje een hand op en bukte om haar racket op te rapen. Haar hoofd tolde door de beweging, en weer vlamde de pijn – deze keer vanuit haar voet, haar enkel of haar scheenbeen, dat was niet vast te stellen – door haar been. Die klotschoenen! brulde ze in gedachten toen de pijn aanhield. Was ze ernstig geblesseerd? Zou ze zich moeten terugtrekken? *Jezus, wat was dat akelige geluid en hoe lang moet ik hiervan herstellen? De US Open is al over acht weken...*

De stem van de umpire onderbrak haar gedachten, en bij het horen van haar eigen naam keerde ze met een ruk terug naar de werkelijkheid. ‘Ik wijs mevrouw Silver een medische time-out van drie minuten toe. De tijd gaat... nu in.’

‘Ik heb niet om een time-out gevraagd,’ bromde Charlie, maar haar stem reikte duidelijk niet ver. ‘Het gaat best.’

In een poging de hoofdtrainer, die naar haar toe gesnelde kwam, af te weren, trok Charlie haar benen onder zich en perste het laatste restje energie uit haar lijf om zichzelf overeind te hijsen. Het lukte haar om te gaan staan en ze keek om zich heen. Ze zag dat Alice bijna onmerkbaar glimlachte terwijl de umpire strak naar de grote digitale wedstrijdklok keek, klaar om in te grijpen zodra de drie minuten verstreken waren. Charlie zag dat David Beckham op de voorste rij van de koninklijke loge op zijn telefoon zat te kijken, totaal niet geïnteresseerd in haar blessure, en rechts van hem, in Charlies eigen vak op de tribune, zat Marcy met een paniekerige, bezorgde blik zo ver naar de baan toe gebogen dat ze van haar stoel dreigde

te vallen. Charlies vader en Jake keken al even ernstig. Overal om hen heen werd opgewekt gebabbeld en Pimm's gedronken, in afwachting van het hervatten van de wedstrijd. De trainer stond nu naast Charlie. Hij had net zijn koele, sterke hand op haar kloppende pols gelegd toen de wereld zonder enige waarschuwing zwart werd.